

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"א 2320-04-19 שמחי ואח' נ' אגד תעבורה בע"מ

לפני כבוד השופטת כוכבה לוי

התובעות:

1. מור שמחי

2. שדולת הנשים בישראל - ISRAEL WOMEN'S
NETWORK
באמצעות בא כוחן עו"ד אוהד קלעי

נגד

הנתבעת:

אגד תעבורה בע"מ

באמצעות בא כוחה עו"ד ליאור לימור

חקיקה שאוזכרה:

חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים,
תשס"א-2000: סע' 2, 2א, 3, 3(5), 3א, 5, 5ב, 13ג

חוק למניעת הטרדה מינית, תשנ"ח-1998: סע' 3, 6

פקודת הנזיקין [נוסח חדש]

חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965

תקנות התעבורה, תשכ"א-1961 - לא מרובדות: סע' 385א, 399א, 461

תקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984

מיני-רציו:

* בית המשפט הורה לחברת אגד לשלם לתובעת – צעירה, שלא הורשתה לעלות על אוטובוס בשל
מכנסיה הקצרים, פיצויים על סך של 120 אלף שקלים.

* נזיקין – עוולות – לפי חוק איסור הפליה במוצרים ובשירותים

התובעת – צעירה, הגישה כנגד חברת אגד תעבורה, תביעה בגין כך שנהג האוטובוס סירב לאפשר לה
לנסוע באוטובוס בעודה לובשת מכנס קצר, ויום למחרת טען בפניה שמכנסיה קצרים "כמו תחתון".

בית המשפט קיבל את התביעה ופסק כלהלן:

הנהג אם בתמימותו ואם באטימותו נתן עדיפות לאורחות חייו ואמונתו על פני חובתו המקצועית ליתן
שירות כנהג אוטובוס ציבורי.

התובעת הופלטה לרעה על ידי הנתבעת באמצעות הנהג מטעמה, מחמת אמונתה ואורח חייה החופשי עליו
העיד לבושה – בהשוואה לאורח החיים הדתי של הנהג. ההפליה כאמור היתה גם על רקע מיני – באשר

לבושה החושפני "כמו תחתונים" לטעמו של הנהג יוחס, בין היתר, להיותה אישה צעירה – גם אם לא כך נאמר מפורשות.

משרת ציבור – ונהג אוטובוס לעניין זה הוא נותן שירות לציבור שאין לו כל מערכת יחסים אישית עם התובעת, אמור להביאה בבטחה למחוז חפצה.

פסק דין

א. בפני תביעה כספית בסך של 253,478 ₪ לצד עתירה לצווים כפי שיפורט להלן, שהגישה התובעת 1 כנגד הנתבעת – אגד תעבורה, מפעילת קו אוטובוס 143 מהיישוב כוכב יעקב לירושלים.

התביעה היא תביעה לפיצוי בגין עוולות אשר לטענת התובעות עוולה בהן הנתבעת כלפי התובעת כדלקמן:

1. **אפליה בניגוד לסעיף 3 לחוק איסור הפליה האוסר על הפליה במתן שירותי ציבוריים** לרבות תחבורה באמצעות אוטובוסים (סעיף 2 לסעיף ההגדרות) – לטענת התובעת נהג בה נהג הנתבעת בדרך של הפליה על רקע "קוד לבוש" למן הנשי, שהחליט לכפות על הנתבעת, נוכח השקפת עולמו ובגין היותה אישה.
 2. **עוולה מכח סעיף 3 לחוק למניעת הטרדה מינית – התייחסות מבזה או משפילה** " שהופנתה כלפי התובעת ביחס למינה או מיניותה – סירוב להעלותה לנסיעה באוטובוס מהסיבה שלבשה מכנסיים קצרים ובין היתר נוכח ההערה שהעיר לה כפי שיפורט להלן.
 3. **רשלנות התובעת בהתאם לפקודת המזקין** – לטענת התובעת התרשלה הנתבעת בכך שקבעה נורמות התנהגות שהתנהגות נהג הנתבעת כלפי התובעת מהוות ביטוי להן ובעיקר בשים לב לעובדה שלטענת התובעת לא טרחה ולא דאגה הנתבעת לבדוק ולוודא שהנהג מטעמה מכיר את חובות הנתבעת עלפי דין כלפי התובעת כמשתמשת בתחבורה ציבורית לא כל שכן חובותו שלא לפגוע בה – כטענתה. ובשים לב להתנהלות הנתבעת בכל הנוגע להטרדה המינית שחוותה ותלונתה בנושא. – 43-41 לתביעה.
 4. **חוסר תום לב והפרת חוזה** – הפרת תנאי זיכיון שקיבלה הנתבעת להסעת נוסעים בקו הרלבנטי.
 5. **עוולה חוקתית** – תוך הפרת זכות היסוד של התובע בין היתר מכח חוק יסוד כבוד האדם וחירותו ולהתלבש – במסגרת החוק – על פי בחירתה
 6. **עילה מכח חוק איסור לשון הרע** – עילה אשר במהלך בא כח סיכומי התובעות ויתר עליה ולפיכך לא אדרש לה במסגרת פסק דין זה.
- לסיכום, תובעת התובעת את הסך של 66.391 ₪ כפיצוי ללא הוכחת בנזק מכח הוראות [סעיף 5 לחוק איסור הפליה](#),

פיצוי ללא הוכחת נזק בגין הטרדה מינית שחוותה התובעת לטענתה בסכום של 120,696 ₪ לפי [סעיף 6 לחוק למניעת הטרדה מינית](#) - בגין שני אירועי הטרדה, ופיצוי נוסף כאמור, ממנו נסוגה בשלב הסיכומים בגין איסור לשון הרע. בסך הכל נכון להיום בפני תביעה כספית כאמור בסכום כולל של 187,081 ₪ בצירוף פיצוי בגין הוצאות ושכר טרחה.

לחילופין תובעת התובעת פיצוי בגין נזק לא ממוני בסכום כולל של 253,478 ₪.

בנוסף עותרת התובעת למתן צווים שיחייבו את הנתבעת לפרסם הבהרה כתובה ולהעביר הדרות לנהגיה בדבר איסור מניעת מתן שירותים מחמת לבוש וכי התנהגות נהג הנתבעת כפי שיתואר להלן מהווה אפליה והטרדה מינית האסורות על פי דין בנוסף עותרת התובעת לחייב את הנתבעת בפרסום התנצלות כלפיה בגין התנהגותו הפוגענית של נהג הנתבעת כלפיה

ב.

1.

עובדות

התובעת 1, צעירה כבת 18 למועד האירוע נשוא התביעה, התגוררה למועד הרלבנטי ביישוב כוכב יעקב בו התגוררו בין היתר אזרחים דתיים. התובעת 2, שדולת הנשים בישראל – עמותה שפועלת לקידום נשים ושוויון מגדרי בישראל לרות ליישום [סעיף 2 לחוק](#) איסור הפליה במוצרים ובשירותים ובכניסה למקומות בידור ולמקומות ציבוריים תשס"א-2000. הנתבעת – שתכונה לשם הקיצור – "אגד", בעלת זיכיון להפעלת קווי אוטובוס ברחבי הארץ שהעסיקה בין היתר את הנהג המעוול לגרסת התובעת 1, סרב לאפשר לה לנסוע באוטובוס בעודה לובשת מכנס קצר, וביום למחרת טען בפניה שמכנסיה הקצרים "כמו תחתון". לטענתה הנוספת של התובעת בתביעתה, הקלה הנתבעת 1 ראש בהתנהלות הנתבע 2 למרות ולאחר שהתלוננה נגדו ונמנעה מלנקוט צעדים ראויים נוכח מעשי האפליה וההטרדה המינית הנטענים.

ואשר לעובדות להווייתן לגרסת התובעת:

בתאריך 16.10.2018 בשעה 1800 בקירוב המתינה התובעת בתחנת אוטובוס לקו אוטובוס של הנתבעת – מספר 143 על מנת להגיע ממקום מגוריה, למקום עבודתה בירושלים (כברמנית) – טרם גיוסה לצה"ל.

לגרסת התובעת, עת הגיע האוטובוס המיוחל ועצר, הודיע לה נהג האוטובוס המועסק על ידי הנתבעת: **"ככה את לא עולה"** וחזר והדגיש בשנית **"שיהיה לך ברור שככה את לא עולה"**.

על פי סעיף 13 לכתב התביעה העלה הנהג נוסע אחר (ממין זכר) שהמתין בתחנה וסירב להעלות את התובעת לנסיעתה. - ע 16 לפרוטוקול. בא כח הנתבעת ביקש להציג כגרסה נגדית התנהלות מעודנת יותר מצד הנהג ובטענה שביקש ממנה "בבקשה אל תעלי" – אלא שהתובעת שללה אפשרות זו בתקיפות – גרסתה זו אמינה עלי ואני מקבלת אותה. בהחלט שוכנעתי כי במועד הראשון לא עמדה בפני התובעת כל אפשרות לעלות לאוטובוס על מנת להגיע למחוז חפצה.

לטענת התובעת, נמנעה ממנה למרבה הצער הזכות הבסיסית להשתמש בשירותי הנתבעת על מנת להגיע למקום עבודתה במועד. בהעדר חלופה אחרת היא נאלצה להזעיק את אמה שאף העידה בפני אשר הסיעה אותה לעבודה, אליה מן הסתם אחרה.

בכך לא תמו תלואות התובעת לגרסתה. ביום למחרת, שוב ביקשה התובעת להשתמש בשירותי הנתבעת באותו קו, כשהאוטובוס נהוג על ידי אותו נהג – ע.ה. 1 יובל אביטל.

בנסיעה זו דובבה התובעת את הנהג ושאלה אותו מדוע לא אפשר לה לעלות על האוטובוס ביום האתמול – הנהג לא הכחיש כי סרב לאפשר לה להשתמש בשירותי הנתבעת והשיב לה – לאחר שדובבה אותו – **"אבל את היית עם מכנסים קצרים הכי קצרים שבעולם, נראה כמעט כבר כמו תחתון או משהו כזה"** – תמליל השיחה צורף כראיה ולא הוכחש על ידי הנתבעת! כפי שהעידה התובעת, שוב הרגישה מושפלת ונפגעת – ע 13 לפרוטוקול שורות 4 עד 7 ו-18 – 22.

מטעם התובעת מסרה תצהיר גם אימה, הגב אלנה שימחי. עדה זו תמכה בגרסת התובעת לעניין הפגיעה וההשפלה שחוותה הבת ביום 16.10.18 – האירוע הראשון בגדרו סרב נהג הנתבעת לאפשר לתובעת לנסוע באוטובוס והצהירה אודות מצבה הנפשי של הבת: "התקשרה אלי בתי מור כשהיא בוכה ונסערת מאוד... היא אמרה כי היא חוששת לאחר ליום הראשון לעבודתה וביקשה שאסיע אותה..." עדות זו לא נסתרה ותומכת כאמור במצבה הנפשי של התובעת שזה, הושפלה כתוצאה מהאירוע הראשון, נשללה ממנה הזכות להשתמש בשירותי הנתבעת בתאריך זה, והיא נאלצה להיעזר בשירותי אימה, שהסיעה אותה לעבודה. באשר להתנהלות הנתבעת הצהירה עדה זו כי למרות תלונה שהתלוננה אצל הנתבעת על התנהלות הנהג מטעמה – באירוע הראשון. לגרסתה, בו

ביום בשעה 12:17, אישרה לה בכתב בחוזר הנתבעת כי "הנהג זומן לבירור....האירוע תועד ובכוונתנו לקיים מעקב אחר התנהגות הנהג בעתיד" – מכתב מאת "מחלקת פניות הציבור" – מכתב שאינו נושא את שם החתום עליו ולכאורה אינו מעיד לשיטתה על התייחסות ראויה לחומרת המקרה. לגרסת האם בתצהירה, לאחר האירוע השני – ביום המחרת, חזרה ושלחה תלונה נוספת אל הנתבעת – סעיף 7 לתצהירה- ביום 17.10.2020. תלונה זו זכתה למענה כעבור כשבועיים ימים – נספח 3 לתצהירה בגדרו נרשם בין היתר בזו הלשון

"..... הנהג אותר וזומן לבירור משמעותי מול מנהל הסניף, בנוסף הנושא הועבר לאחראי על הטרדות מיניות..." – לא למותר להעיר כי הנתבעת לא הודיעה לא לתובעת ולא לאימה, אלו פעולות ננקטו על מנת למנוע הישנות מקרים דומים ואלו פעולות ננקטו כלפי הנהג המעוול לשיטתן. ואם לא די בכך הרי שמעדות הנתבעת בהחלט נוכחתי כי טרם הגשת התביעה לא נקטה הנתבעת כל פעולה מתחייבת מחומרת האירועים כפי שיידונו להלן.

גרסת הנתבעת :

נהג האוטובוס יובל אביטל מסר תצהיר עדות ראשית ואף נחקר על עדותו. להלן – "הנהג"

הנהג מצא לנכון לציין בתצהירו – סעיף 4 כי קו השירות המדובר "מתאפיין באוכלוסייה שרובה ככולה מהמגזר הדתי..."

לגרסתו בתאריך המדובר בסוף תור הנוסעים עמדה התובעת "נערה צעירה עם לבוש מינימלי...רגליים חשופות לבוש חריג לאוכלוסייה שעושה שימוש בקו שירות 143" – סעיף 6 לתצהיר! בשונה מגרסת התובעת, מאחר ו"ידע שיהיה בלגן באוטובוס אמר לתובעת "בבקשה אל תעלי" ללא נימוק. כלומר – לא אסר עליה לעלות אלא ביקש/התחנן שלא תעלה. בעקבות בקשתו – לא עלתה התובעת על האוטובוס. מכל מקום לטענתו – נוכח לבוש התובעת הוא "ידע" שיהיה בלגן ועל רקע זה פעל כפי שתיאר.

הנהג הוסיף והצהיר כי מאחר והוא שומר דת ומצוות, מבחינתו ומבחינת השקפת עולמו לבוש התובעת היה "חריג" – סעיף 11 לתצהיר.

לגרסת הנהג, מאחר והתובעת בעקבות בקשתו לא עלתה על האוטובוס אלא המשיכה לעמוד בתחנה הוא הבין שהיא מבינה ומסכימה עימו ועם שיקוליו. הוא מצידו סגר את דלת האוטובוס והמשיך בנסיעתו מבלי לייחס לאירוע משמעות חריגה" – סעיף 20 לתצהירו.

אציין כי למקרא תצהירו של הנהג עולה כי הנהג אם בתמימותו ואם באטימותו, נתן עדיפות לאורחות חייו ואמונתו על פני חובתו המקצועית ליתן שירות כנהג אוטובוס ציבורי ולו נוכח התייחסותו האישית לחלוטין לאירועים – בהתעלם מחובתו כנהג אוטובוס ציבורי כאמור.

על פי גרסתו השיפוטית של הנהג, הרי שביום למחר היא עלתה לאוטובוס בו נהג "כשהיא בלבוש הולם" ונסעה עימו. – לכאורה – אין כל רלבנטיות ללבוש הנוסעת. בוודאי שאין רלבנטיות לשיפוטיות הנהג בשאלה האם לבוש הנוסעת "הולם" אם לא!

הנהג אישר בהמשך תצהירו כי לאחר בירור שנערך לו אצל הנתבעת- לאחר הגשת התביעה ולא קודם לכן, הבין כי פעל בניגוד לדין והודה בכך שטעה עת "ביקש" מהתובעת להימנע מעלות לאוטובוס.

בסעיף 30 לתצהירו קיבל הנהג אחריות למעשיו ולמחדליו באירוע, הצר על התנהגותו כאמור ואף הודה כי היה בהתנהלותו משום הפרת הוראה חקוקה – [תקנות התעבורה](#). בד בבד הכחיש הנהג כל קשר בין התנהלותו לבין הטרדה מינית, לשון הרע והפליה. – סעיף 34,35 לתצהירו.

זאת לציין כי הנהג נחקר חקירה נגדית על תצהירו. מחקירתו עולה הספק האם הנתבעת העניקה את המשקל הראוי לחומרת הנסיבות העולות מגרסת התובעת ונהג הנתבעת כאחד. לשון אחרת – בירור משמעותי ומנהלי נערך לו – רק לאחר הגשת התביעה – שהוגשה כאמור באפריל 19 – חצי שנה לאחר האירוע המדובר. ע 32 לפרוטוקול שורות 24-26.

מטעם הנתבעת העיד גם משה כץ מנהל מחלקת משאבי אנוש של הנתבעת. מעדותו לא שוכנעתי כי הנתבעת נהגה במקרה כראוי נוכח מלוא חומרתו ובעיקר בכך שלא העמידה את הנהג על טעותו והתנהלותו בניגוד למדיניות המוצהרת של החברה מיד לאחר האירוע הראשון.

2. הכרעה

למניעת ספקות כאשר אני בוחנת את גרסת התובעת אל מול גרסת הנהג ביחס לאירוע הראשון אני מעדיפה את גרסת התובעת לאמור – הנהג אמר לה "את לא עולה" ולא "התחנן" בפני שלא תעלה!.

שלא כטענת בא כח הנתבעת אני בהחלט מוצאת כי עסקין בשני אירועים נפרדים - האירוע ראשון: במהלכו סרב הנהג לאפשר לנוסעת – התובעת לעלות לאוטובוס ולצורך את שירותי הנתבעת על פי הרישיון שניתן לה התנהלות שגם לשיטת הנתבעת היא בניגוד למדיניותה ואם לא די בכך בניגוד לדין:

לעניין זה אפנה לדין – [תקנות התעבורה](#) לענייננו כדלקמן: הנתבעת, כאמור, מפעילה קווי אוטובוסים מכוח רישיון הניתן לה ע"י מדינת ישראל. חובותיה כמפעילת קווי אוטובוס מפורטות ב[תקנות התעבורה](#), התשכ"א-1961 (להלן: "תקנות התעבורה"). [תקנה 399\(א\)](#) ל[תקנות התעבורה](#) קובעת כך:

**"בעל רישיון קו יפעיל את השירות שעליו ניתן לו הרישיון
באורח תקין, סדיר ורצוף, בצורה המבטיחה נסיעה נוחה
ועילה בהתחשב בצרכי הציבור."**

-פרק 6 [לתקנות התעבורה](#) התשכ"א מסדיר את סוגיית התנהגות הנוסעים
באוטובוס ומגדיר אימתי רשאי ואף חייב נהג שלא להעלות נוסע.

בהקשר זה לא ניתן להתעלם מהוראות [תקנה 461](#) שאינן מסמיכות את נהג
האוטובוס לקבוע לנוסע נורמות או סטנדרטים של לבוש מלבד האמור
מפורשות בתקנה לאמור :

**461". לא ירשו הנהג והכרטיסן להיכנס לאוטובוס לכל
אדם –**

- (1) שלבושו עשוי לזהם או להשחית את בגדי הנוסעים
האחרים או את ריפודי האוטובוס, ובפרט כשבגדיו
מלוכלכים בצבעים, בשמנים או בפיח;**
- (2) שאין לבוש לגופו;**
- (3) (נמחקה);**
- (4) שהוא במצב של שכרות;**
- (5) שהוא מעשן סיגריה, סיגר או מקטרת דלוקים;**
- (6) שהוא נועל לרגליו מיתקן המשמש להחלקה או
לגלישה."**

למותר לציין כי מכלל הן שומעים לאו!
**במשמע, שהנהג כמשרת ציבור תפקידו לנהוג על פי חוק ועל פי הוראות
[תקנות התעבורה](#) כאמור .**

הנהג לא הוסמך בכל דרך לאכוף על נוסע או נוסעת את השקפת עולמו לא
לעניין לבוש ולא לכל עניין אחר . "לבוש שאינו הולם" - על פי השקפת הנהג
או נוסעים אחרים באוטובוס – אינו אחת מהעילות המעניקות לנהג את
הסמכות שלא להעלות נוסע זולת הרשום מפורשות ב[תקנות התעבורה](#) כפי
שצוטט מעלה .

ואם עדיין עולה ספק בלב נהג איש או אישה הרי ש[תקנות התעבורה](#) כוללות
הוראות מפורשת [בתקנה 385א](#) לאמור :

**"385 א. לא יסרב בעל רישיון קו או כל מי שפועל
מטעמו להסיע מכל תחנה בקו השירות אדם
המבקש לנסוע באוטובוס והמוכן לשלם את
שכר הנסיעה אלא אם כן אין מקום באוטובוס**

לנוסע נוסף או אם המקום שמור באופן סביר לנוסעים בתחנות הבאות של הקו.

בבחינת התנהגות הנהג אני בהחלט מקבלת את טיעוני בא כח התובעות
לאמור: הנתבעת באמצעות הנהג מטעמה עוולו בתובעת עוולה של הפרת
הוראה חקוקה !

עוולת אפליה : אשר לעוולה הנוספת לה טוען בא כח התובעות: בהסתמך
על הוראת סעיף 3(5) לחוק חוק איסור הפליה במוצרים, בשירותים ובכניסה
למקומות בידור ולמקומות ציבוריים, תשס"א-2000*

"שירות ציבורי" לענייננו : שירות ציבורי – שירותי תחבורה, תקשורת,
אנרגיה, חינוך, תרבות, בידור, תיירות ושירותים פיננסיים, המיועדים לשימוש
הציבור – ראו סעיף 2 א) לחוק

סעיף 3א) לחוק מורה מפורשות :

"(א) מי שעיסוקו בהספקת מוצר או שירות ציבורי או בהפעלת
מקום ציבורי, לא יפלה בהספקת המוצר או השירות הציבורי, במתן
הכניסה למקום הציבורי או במתן שירות במקום הציבורי, מחמת
גזע, דת או קבוצה דתית, לאום, ארץ מוצא, מין, נטיה מינית,
השקפה, השתייכות מפלגתית, גיל, מעמד אישי, הורות או לבישת
מדי כוחות הביטחון וההצלה או ענידת סמליהם."

במקרה דנן, מסקנתי אחת היא!

התובעת הופלתה לרעה על ידי הנתבעת באמצעות הנהג מטעמה, מחמת
אמונתה ואורח חייה החופשי עליו העיד לבושה – בהשוואה לאורח החיים
הדתי של הנהג! זאת לכל הפחות, אלא שבהחלט התרשמתי הן מעדות
התובעת והן מעדות הנהג כי ההפליה כאמור הייתה גם על רקע מיני –
באשר לבושה החושפני "כמו תחתונים" לטעמו של הנהג, יוחס בין היתר
להיותה אישה צעירה - גם אם לא כך נאמר פורשות.

ושוב , אם יעלה ספק אצל מאן דהוא – הכיצד ניתן לייחס לנהג "הפליית"
התובעת, הרי שהתשובה לספק זה היא בסעיף 1ג3 לחוק לאמור :

"(ג1) לעניין סעיף זה, רואים כהפליה גם קביעת תנאים שלא ממין
העניין."

במשמע , קביעת תנאי לבוש בסגנון זה או אחר על ידי נהג אוטובוס כתנאי
ל"זכות" את שירותי הנתבעת הוא "לא ממין העניין".

מסקנה: בהחלט נוכחתי בהפליית התובעת שלבושה העיד על אורח חייה החופשי אל מול נוסעים אחרים – דתיים או חרדים, תהא אמונתם אשר תהא, הפלייה אסורה על ידי הנהג מטעם הנתבעת. הפלייה והשפלה בעודה נותרת בתחנת האוטובוס מבלי לעלות עליו מאחר ונהג האוטובוס אסר עליה. משכך, גם השפלה נוכח "הבהרת הנהג" ביום המחרת כי לא העלה אותה לנסיעת יום האתמול כי מכנסיה היו "כמו תחתונים" יש בה משום השפלה גם על רגע מיניותה כאישה צעירה

אשר לאירוע השני: אירוע זה ארע כאמור למחרת האירוע הראשון. הנהג, כנראה בתמימותו סבר כי פעל כשורה, משכך גם "הסביר" לתובעת כי לבושה היה "כמו תחתונים" – לעניין זה טען בא כח התובעות כי יש לראות בכך הטרדה מינית באשר ההתייחסות היא למיניות התובעת.

לטענת בא כח הנתבעת אין לראות בהתייחסות כאמור משום הטרדה מינית. כך גם למדתי מעדותו של מנהל משאבי אנוש אצל הנתבעת אשר לא סבר כי עסקין בהטרדה מינית.

בעניין זה אין אלא לנתח את לשון המחוקק ב [חוק למניעת הטרדה מינית](#), תשנ"ח-1998 לאמור:

3(א) הטרדה מינית היא כל אחד ממעשים אלה:

.....

(5) התייחסות מבזה או משפילה המופנית לאדם ביחס למינו או למיניותו, לרבות נטייתו המינית;

בענייננו אין לי כל ספק כי הנהג ביחסו כלפי התובעת באירוע הראשון ביזה אותה בעודה נותרת לבושה בתחנת האוטובוס מבלי שהורשתה לעלות עליו וזאת שלא בזכות ולא בדיון! התייחסות הנהג לעניין זה הן באירוע הראשון עת לא נתן לה לעלות לנסיעה ניתנת לפרשנות בלבד באשר למניעין אלא שמהווה הטרדה מינית בעיקר באירוע השני – נוכח התבטאותו הבוטה המפורשת של הנהג כי לבושה היה "כמו תחתונים" – התייחסות זו מהווה בהחלט הטרדה מינית על פי החוק לאיסור הטרדה מינית. גם אם לא היה בכוונת הנהג "להטריד" את התובעת – במובנה הפשטני של "הטרדה" בשונה מהגדרת הטרדה על פי החוק האוסר הטרדה מינית כאמור.

אמור מעתה: משרת ציבור – ונהג אוטובוס לעניין זה הוא נותן שירות לציבור, שאין לו כל מערכת יחסים אישית עם התובעת, אמור להביאה בבטחה למחוז חפצה.

את דעתו על סגנון לבושה – עליו לסכור בד' אמותיו ובוודאי שלא לבטאה כלפי הנוסעת התמימה שבסך הכל ביקשה להגיע לעבודתה – יעד נסיעתה באמצעות שירותי הנתבעת!

אשר לסכום הפיצוי הראוי :

על פי החוק לאיסור הפלייה [בסעיף 5ב](#) –

- "(א) מעשה או מחדל בניגוד לסעיפים 3 ו-4 הם עוולה אזרחית, והוראות [פקודת הנזיקין](#) [נוסח חדש], יחולו עליהם, בכפוף להוראות חוק זה.
- (ב) בית המשפט רשאי לפסוק בשל עוולה לפי חוק זה פיצוי שלא עלה על 50,000 ש"ח, בלא הוכחת נזק";
- סכום זה צמוד למדד אוקטובר 2000.

שלא כטענת בא כח הנתבעת – אינני רואה את "הפרשה" כמקרה אחד של עוולות כלפי התובעת שיש לפסוק בגינו – מקרה אחד בלבד פיצוי. במקרה זה התובעת הופלתה לרעה תוך השפלתה במקרה הראשון עת לא התאפשר לה לעלות לנסיעה. יחד עם זאת במקרה זה כאמור, הוטרה מינית רק במשתמע.

כלומר, שבמועד האירוע הראשון לא ביטא הנהג את אומד דעתו ואת מניעיו שבאים בגדר הטרדה מינית – אותם כן ביטא מפורשות באירוע השני עת הבהיר לה כי לבושה – "כמו תחתונים" – ביחס לאירוע השני אני סבורה כי הסנקציה על פי [החוק למניעת הטרדה מינית](#) היא שרלבנטית לאמור:

6. (א) הטרדה מינית והתנכלות הן עוולות אזרחיות, והוראות [פקודת הנזיקין](#) [נוסח חדש], יחולו עליהן בכפוף להוראות חוק זה.
- (ב) בית המשפט רשאי לפסוק בשל הטרדה מינית או בשל התנכלות פיצוי שלא יעלה על סך 120,000 שקלים חדשים, ללא הוכחת נזק"

בבחינת פרשת העובדות, הביזוי הבוטה וההשפלה שחוותה התובעת – אישה צעירה טרם גיוס – בגיל 18 בקירוב, התנהלות הנתבעת שהייתה מקלה ביותר בלשון המעטה, לאחר תלונות התובעת אשר מצאה לנכון "לטפל" בהתנהלות הנהג, טיפול שעומקו לא התברר בפני באופן חד משמעי – מחייבת פסיקת פיצוי על הרף הגבוה!

וזאת לו מן הטעם, שעל הנתבעת כנותנת שירות ציבורי מכח רישיון ציבורי, להפנים וליישם את הוראות הדין הלכה למעשה, הנתבעת כחברה נותנת שירות ובעיקר הנהגים מטעמה, תהא השקפת עולמם, לאומיותם, מינם באשר הם. כל זאת בין היתר בשים לב להטרונגיות הרבה של החברה בישראל, הן מההיבט הלאומי הן מההיבט הדתי – בהתייחס לדתות השונות לצד חירות החילונים לחיות את חייהם

ולבחור את לבושם על פי מאוייהם עומדת כמובן גם חירות - דתיים וחרדים וקיצונים הנמנים על הדתות והקבוצות השונות לבחור את בחירתם בהתייחס לעצמם. הוא הדין בהתייחס לבעלי נטיות מיניות שונות שלא אחת באות לידי ביטוי בלבוש חיצוני. נהג אוטובוס שאינו מסוגל לכבד את כל נוסעיו באשר הם, יש לשקול באם ראוי הוא ליתן שירות כאמור.

לכל אלה יש להוסיף את התנהלותה המשפטית של הנתבעת שהכבידה על ההליך, מסרה "ערימת מסמכים" במקום גילוי מסמכים ראוי והולם על פי [תקנות סדר הדין האזרחי](#), תוך היתממות באשר לחומרת האירועים כפי שנחשפו בפני במהלך הדיון. כאשר אני שוקלת את מכלול השיקולים כאמור ובשים לב לתביעה החלופית לפיצוי בגין רשלנות והפרת חובה חקוקה כפי שדנתי לעיל ובשים לב לסכום התביעה והתנהלות הנתבעת כאמור, אני מחייבת את הנתבעת לפצות את התובעת 1 בסכום כולל של 120,000 ₪ בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד מיום הגשת התביעה ועד לתשלום בפועל.

בנוסף מחייבת את הנתבעת לתובעות ביחד ולחוד את ההוצאות שהוציאו לאגרה בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד מיום הגשת התביעה ועד התשלום בפועל.

כמו כן ובנוסף מחייבת את הנתבעת לשלם לתובעת הוצאות ושכט עו"ד בסכום נוסף של 28,080 ₪ בצירוף ריבית חוקית והפרשי הצמדה למדד החל מהיום ועד התשלום בפועל. אע"פ, כי התביעה התייחסה במלואה לעילות התביעה שעמדו לתובעת 1.

התובעת 2 הצטרפה לתביעה כעמותה עצמאית בלתי מפלגתית שפועלת לקידום נשים ושיוויון מגדרי - סעיף 10 לתביעה. בנסיבות אלה, אינני פוסקת סכום כלשהו לתובעת 2 באשר ככל שקיים הסכם לדוגמא, לעניין הוצאות בין התובעת 1 לתובעת 2, הסכם זה ייושם בין התובעות לבין עצמן שכן, לא הוכח בפני ואינו מהווה חלק מכתב התביעה.

לאור נוסח פסק הדין לחלקיו השונים ובעיקר בפרק ההכרעה אינני מוצאת לנכון להוסיף וליתן צווים לנתבעת כיצד עליה לנהוג ולתדרך את נהגיה. דברים אלה נכתבו כחלק בלתי נפרד מפסק הדין. המזכירות תשלח העתק פסק הדין בדואר רשום אל באי כח הצדדים.

ניתן היום, י"א חשוון תשפ"א, 29 אוקטובר 2020, בהעדר הצדדים.

[בעניין עריכה ושינויים במסמכי פסיקה, חקיקה ועוד באתר נבו – הקש כאן](#)

כוכבה לוי 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה